

II Niedziela Adwentu

Rok C

Pan Bóg uczynił wielkie rzeczy dla nas (Ps 126)

Słowa Ewangelii wg św. Łukasza:

Było to w piętnastym roku rządów Tyberiusza Cezara. Gdy Poncjusz Piłat był namiestnikiem Judei, Herod tetrarchą Galilei, brat jego Filip tetrarchą Iturei i kraju Trachonu, Lizaniasz tetrarchą Abileny; za najwyższych kapłanów Annasza i Kajfasza skierowane zostało słowo Boże do Jana, syna Zachariasza, na pustyni. Obchodził więc całą okolicę nad Jordanem i głosił chrzest nawrócenia na odpuszczenie grzechów, jak jest napisane w księdze mów proroka Izajasza: „Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, prostujcie ścieżki dla Niego; każda dolina niech będzie wypełniona, każda góra i pagórek zrównane, drogi kręte niech staną się prostymi, a wyboiste drogami gładkimi. I wszyscy ludzie ujrzą zbawienie Boże”. (Łk 3,1-6)

ROZWAŻANIE

Łukasz umiejscawia przez siebie wydarzenia w kontekście historii Rzymu. Robi to najbardziej szczegółowo.

Piętnasty rok rządów cesarza oznacza lata 28-29. Obok osób sprawujących władzę polityczną wymienia również dwóch najwyższych kapłanów, czyli arcykapłanów.

Jan zostaje przedstawiony dokładnie w taki sam sposób, w jaki przedstawiani są prorocy w Starym Testamencie, gdy w konkretnym momencie historycznym Bóg kieruje do nich swoje słowo. Jan wciąż pozostaje na pustyni, co oznacza, że jest częścią Bożego planu.

Pustynia, to Pustynia Judzka na północny zachód od Morza Martwego obejmująca całą okolicę nad Jordanem. Jordan to także miejsca, gdzie wśród wichru został wzięty do nieba Elias (2 Krl 2,6-14). Tutaj pojawia się Jan jako prorok działający „w duchu i z mocą Eliasza” (Łk 1,17). Częścią misji prorockiej, którą zapowiada Zachariasz (1,77), jest głoszenie *chrztu nawrócenia dla odpuszczenia grzechów* (zob. Mk 1,4) oraz, co najważniejsze, przygotowanie do misji Jezusa, który także będzie wzywał ludzi do nawrócenia (Łk 5,32; 13,3-5) i przebaczał ich grzechy (5,20; 7,48). Także swoim uczniom Jezus nakaze, by głosili „nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom” (24,47).

Chrzest, którego udziela Jan i za sprawą którego zyska przydomek „Chrzciciel” (Łk 7,20.33; 9,19), można widzieć w szerszym kontekście żydowskich ablucji i zanurzeń rytualnych nakazanych przez Prawo jako forma oczyszczenia rytualnego (Kpł 15).

Wszystkie cztery Ewangelie (Mt 3,3; Mk 1,2-3; J 1,23) opisując Jana Chrzciela, cytują słowa proroka Izajasza (Iz 40,3). Do słów proroka nawiązywał już kanty Zachariasza (Łk 1,76). Jan jest rzeczywiście i dosłownie głosem wołającym na pustkowiu (1,80; 3,2). Jego misją jest przygotowanie drogi Panu, wyprostowanie Jego ścieżek. U Izajasza oba te paralelne twierdzenia odnoszą się do Boga, jako Pana (por Iz 40,3). Jan przygotowuje natomiast drogę Jezusowi, który jest prawdziwym Panem (Łk 1,43; 2,11). Łukasz, inaczej niż pozostali ewangelici, cytuje dwa dalsze wersety z Izajasza i ogłasza *zbawienie Boże*. Jego cytat stanowi klucz pozwalający zrozumieć nie tylko działalność Jana, lecz także Boży plan zbawienia przez Jezusa, tak jak pokaże go nam Łukasz w Ewangelii i Dziejach Apostolskich. To zbawienie ma charakter uniwersalny, gdyż ujrzą je **wszyscy ludzie**, nie tylko Żydzi (Łk 2,30-32; Dz 28,28). Dokonuje się oto znowu wielkie odwrócenie porządku, gdyż **każda dolina zostanie wypełniona, każda góra i pagórek zrównane** (por Łk 1,52; 13,28-30; 14,11; 18,14).

Wasz brat Franciszek